

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Ing. J. P.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2012, čj. KUZL/54759/2012, sp. zn. KUSP/54759/2012/PŽÚ/Du, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 2. 2014, čj. 58 A 7/2013 - 83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 19. 2. 2014, kterým tento soud zprostil advokáta JUDr. Milana Matulu povinnosti zastupovat stěžovatelku.

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení konstatoval, že stěžovatelce byl na základě její žádosti usnesením ze dne 26. 7. 2013, č. j. 58 A 7/2012 – 31, ustanoven zástupcem jmenovaný advokát. Dne 31. 1. 2014 obdržel soud žádost advokáta o zproštění

dalšího zastupování stěžovatelky z důvodu narušení vzájemné důvěry poté, co stěžovatelka podala na postup advokáta v řízení stížnost u České advokátní komory a po záporném vyřízení stížnosti s ním přestala komunikovat. Krajský soud žádosti vyhověl.

II. Kasační stížnost

[3] Proti usnesení krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, ve které shrnuje procesní průběh řízení před krajským soudem a vyjadřuje celkovou nespokojenost s postupem soudu a ustanoveného advokáta v projednávané věci. Ve vztahu k napadenému usnesení o zproštění povinnosti advokáta zastupovat stěžovatelku namítá, že usnesení bylo vydáno v rozporu s procesními předpisy, neboť je přesvědčena, že jí advokát nebyl ani řádně ustanoven. Uvádí, že jí usnesení o ustanovení advokáta ze dne 26. 7. 2013, č. j. 58 A 7/2013 – 31, nebylo soudem řádně doručováno, a krajský soud tak vědomě advokátovi umožnil poškozovat v řízení její osobu. Usnesení o ustanovení advokáta bylo stěžovatelce dle jejího tvrzení doručeno až dne 10. 2. 2014, a stěžovatelka proti tomuto usnesení podala kasační stížnost; o ustanovení advokáta tedy ještě nebylo rozhodnuto, nemohl být proto zproštěn povinnosti zastupovat stěžovatelku někdo, kdo ještě nebyl pravomocně ustanoven. Nad to je stěžovatelka přesvědčena, že v rozporu s tvrzením krajského soudu nebyla její stížnost podaná proti JUDr. Matulovi dosud Českou advokátní komorou vyřízena, a odůvodnění soudu se proto nezakládá na pravdě. Současně stěžovatelka namítá, že napadené usnesení vydala jiná, neoprávněná samosoudkyně, než která řízení vedla.

[4] Stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby kasační stížností napadené usnesení zrušil, případně vyslovil jeho nicotnost.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[6] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s., tj. zmatečnost řízení spočívající v tom, že byl soud nesprávně obsazen, a jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[7] Nejvyšší správní soud vzhledem k předmětu posuzované věci (tj. kasační stížnost směřující proti zproštění povinnosti advokáta zastupovat stěžovatelku) netrval na povinném zastoupení stěžovatelky advokátem (k tomu srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 10. 2011, č. j. 4 As 35/2011 – 92, dostupné na www.nssoud.cz).

[8] Stěžovatelka přesto zdejší soud požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud však v projednávané věci s ohledem na obsahovou srozumitelnost kasační stížnosti nedospěl k závěru o nezbytné potřebě zastoupení stěžovatelky v kasačním řízení, a její žádost proto usnesením ze dne 16. 4. 2014, č. j. 10 As 68/2014 – 14, zamítl.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud se předně zabýval posouzením otázky, zda řízení před soudem bylo zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Stěžovatelka v této souvislosti namítla, že napadené usnesení bylo vydáno jinou soudkyní, než která měla spis na starosti. Nejvyšší správní soud konstatuje, že právo na zákonného soudce je jednou ze záruk spravedlivého projednání a rozhodnutí věci, neboť znemožňuje, aby konkrétní věc byla přidělena ad hoc určenému soudci (senátu). Vzhledem k tomu, že případnou vadu spočívající v projednávání a rozhodnutí věci nezákonným soudcem (soudem) by nebylo možno omluvit ani tím, že rozhodnutí ve věci bylo věcně správné, předchází posouzení zásady zákonného soudce (soudu) samotnému hodnocení věcné správnosti soudního rozhodnutí (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 22. 2. 1996, sp. zn. III. ÚS 232/95). Pro naplnění této ústavní zásady je tedy nezbytné, aby pravidla určující, který soud a který soudce či senát se bude věcí zabývat, byla předem pevně stanovena tak, aby do nich nebylo možné libovolně a účelově zasahovat. Ustanovení § 36 o. s. ř., které se s ohledem na § 64 s. ř. s. použije i v soudním řízení správním, tuto zásadu provádí prostřednictvím rozvrhu práce, který určuje příslušnost soudce a senátu k projednání a rozhodnutí konkrétní věci.

[10] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že věc byla přidělena JUDr. Bohuslavě Drahošové. Z úředního záznamu místopředsedy krajského soudu ze dne 3. 2. 2014 založeného na č. 1. 75a spisu krajského soudu dále vyplývá, že s odkazem na změnu rozvrhu práce má být ve věci dále jednáno a rozhodováno JUDr. Janou Záviskou. Nejvyšší správní soud proto vycházel z veřejně přístupného rozvrhu práce krajského soudu pro rok 2014, resp. z jeho změny č. 2 ze dne 29. 1. 2014, zn. Spr 264/2014, dostupné na internetu (<http://infodeska.justice.cz/soubor.aspx?souborid=3616558>), ve kterém se s účinností od 1. 2. 2014 v bodě IV. pro oblast správního soudnictví stanovuje násl.:

1. *Soudkyně JUDr. Bohuslava Drahošová se vyřazuje ze všech oddělení správního soudnictví.*
2. *Soudní oddělení 19Ad, 58A a 63Az se zrušují.*
3. *Věci, v nichž do 31. 01. 2014 jednala a rozhodovala JUDr. Bohuslava Drahošová jako samosoudkyně se přidělují následovně:*
  - a) *věci napadlé do oddělení 38Ad v roce 2013 – JUDr. Petru Indráčkovi,*
  - b) *ostatní věci – JUDr. Janě Záviské,**přičemž datem nápadu se rozumí nápad žaloby bez ohledu na obživenutí.*

[11] Před krajským soudem je věc vedena pod sp. zn. 58 A 7/2013, původně tedy byla přidělena do soudního oddělení 58A. Jak vyplývá z výše uvedeného, došlo v daném případě k přerozdělení věci v souladu s bodem IV. 3. b) rozvrhu práce a je tedy zřejmé, že JUDr. Jana Záviská, která ve věci namísto JUDr. Bohuslavy Drahošové vydala dne 19. 2. 2014 kasační stížností napadené usnesení, jednala a rozhodovala ve věci v souladu s platným a veřejně přístupným rozvrhem práce krajského soudu. Námitka stěžovatelky proto byla shledána nedůvodnou.

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítala, že krajský soud nemohl přistoupit ke zproštění povinnosti advokáta zastupovat stěžovatelku, jelikož nebyl pravomocně

ustanoven. Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že dle doložky právní moci vyznačené na usnesení krajského soudu ze dne 26. 7. 2013, č. j. 58 A 7/2013 – 31, nabylo usnesení o ustanovení JUDr. Matuly zástupcem stěžovatelky právní moci dnem 12. 8. 2013. Pro účely rozhodování krajského soudu o zproštění povinnosti advokáta zastupovat stěžovatelku tu tedy existovalo pravomocné (tzn. doručené) usnesení o jeho ustanovení, kterým byl krajský soud vázán (§ 55 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud měl tedy ze svého pohledu splněny podmínky pro to, aby následně rozhodl o zproštění povinnosti advokáta stěžovatelku zastupovat, neboť usnesení o ustanovení JUDr. Matuly zástupcem stěžovatelky považoval na základě obsahu spisu za řádně doručené. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné rovněž zmínit, že Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 10. 4. 2014, č. j. 5 As 32/2014 – 23, ve kterém byla pro opožděnost odmítnuta kasační stížnost stěžovatelky směřující proti usnesení krajského soudu o ustanovení advokáta ze dne 26. 7. 2013, č. j. 58 A 7/2013 – 31, dospěl k závěru, že citované usnesení krajského soudu bylo stěžovatelce doručeno dne 12. 8. 2013 tzv. fikcí doručení. Lze tedy konstatovat, že doložka právní moci na usnesení o ustanovení zástupce byla vyznačena správně. Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že námitka stěžovatelky není důvodná.

[13] Pokud pak stěžovatelka namítala, že krajský soud opřel odůvodnění svého usnesení o nepravdivá tvrzení spočívající ve vyřízení stížnosti stěžovatelky podané proti JUDr. Matulovi k České advokátní komoře, potom Nejvyšší správní soud konstatuje, že zmiňované vyřízení stížnosti je zařazeno mezi přílohový materiál spisu krajského soudu a svým obsahem odpovídá závěrům krajského soudu.

[14] Nad rámec zdejší soud konstatuje, že z obsahu kasační stížnosti je více než patrné, že stěžovatelka s činností ustanoveného advokáta nebyla spokojena. Napadeným usnesením krajského soudu byl JUDr. Matula zproštěn povinnosti stěžovatelku zastupovat a dále ji v řízení nezastupuje. Lze tedy dospět k závěru, že v tomto ohledu bylo napadeným usnesením stěžovatelce fakticky vyhověno.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému usnesení krajského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal usnesení krajského soudu nezákonné, z povahy věci nepřistoupil ani k vyslovení jeho nicotnosti (stěžovatelka dovozovala nicotnost ze stejných důvodů jako nezákonnost).

[16] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka v podání ze dne 6. 4. 2014 vznesla námitku podjatosti soudců zdejšího soudu Prof. JUDr. Petra Průchy, CSc., JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Jana Vyklického, JUDr. Radana Malíka, JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše. O kasační stížnosti stěžovatelky v této věci rozhodoval samostatně desátý senát zdejšího soudu ve složení uvedeném v záhlaví tohoto usnesení, proti žádnému z jeho soudců stěžovatelka námitku podjatosti nevznesla, nebyl proto

pokračování

důvod k předložení věci jinému senátu zdejšího soudu k rozhodnutí o námitkách podjatosti vznesených stěžovatelkou.

[17] Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu